

1893-2019.

Gyülekezeti Hírmondó

2019. Ősz

15. évf. 3. szám

A presbitérium és a lelkipásztorok 2019. szeptemberében

Választás és választottak

A pesterzsébeti gyülekezet áldott életű lelkipásztorának nyugdíjba vonulását követően a gyülekezet lelkészválasztásra készül. Engem – Pocsaji Miklós lelkészt – ért a megtiszteltetés, hogy ebben a folyamatban segítsen a gyülekezetet, annak presbitériumát és minden szolgálat ellátásáról gondoskodjak megfelelően a helyettes lelkészi feladatommak, melyet Illés Dávid esperes úr ruházott rám.

Lelkészválasztás. Egyszerre értett és ismert dolog ez és egyszerre furcsa is. Értett, azaz

természetes, hogy mikor megürül egy lelkészi állás, akkor új lelkészre van szükség, akit a gyülekezet joga megválasztani. Azonban furcsa is - több szempontból is! Furcsa, mert Takaró Tamás lelkipásztor hosszú ideje szolgál a gyülekezetben, mégpedig munkáját nyilvánvalóan Isten áldása kísérte – és ez a gyülekezet minden létdimenziójában igaz, úgymint lelkileg és a külső építkezésben egyaránt – így nehéz lehet megszokni a gondolatot, hogy akit szerettünk és szeretünk, aki vezetett minket, most ha nem is távozik, de

hátrébb áll. Ezt fel kell dolgozni értve Istent, hogy ahogy az eddigiek, úgy a mostani váltás és majd az utána következő kor is Őtőlre jön, és el kell tudjuk fogadni hálás szívvel ezt is.

Furcsa azonban másodszorra is! Igen, mert egyszerre igaz, hogy meg kell választani a gyülekezet élére az új pásztorát és itt a szavazásban majd a többség szava dönt. Ez technikailag így van, *ám lelkileg ne legyen így!* Mert az egyháztól mi sem áll távolabb, mint a demokrácia, a népakarat. *Választás és választottak* – hívő emberként azzal biztatjuk szívünket, hogy Isten választottai vagyunk. Keresztységünk nem azon a talapzaton áll, hogy mi választottunk, hanem hogy Ő választott minket – „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket*” (Jn 15, 16) – mondja Jézus. Mennyiszer megtapasztalhatjuk életünkben, hogy habár mi meggyőződéssel valljuk, hogy jól ki tudjuk választani, ami nekünk kell, s mikor Isten ezt nem engedi végigmenni, hanem Ő ad valami mást, mint amit mi gondoltunk, akkor utólag mindig kiderül: Ő sokkal jobban tudja, mi kell nekünk, sőt, egyedül Ő tudja jól! Aztán megtanuljuk keresni, kérdezni akarátát és megérteni Őt.

Kiválasztani, hogy mégis ki legyen az új lelkész, lehet, hogy évtizedekre dönti el egy gyülekezet életét. *Hogyan döntsünk, hogy dönthetünk jól?* Mert mégiscsak ott a kezünkben a döntés, amit ki kell majd nyilvánítanunk. Ez azonban nem is olyan bonyolult, mert a lényege, hogy *Isten választottját kell meglátni, hogy Ő kit választ.* Számos esetben tapasztaltuk egyházmegyénkben, elmúlt választások alkalmával, hogy a jelölt személyén látszott Isten választása és így került az egyházközség választói közgyűlése elé. Ekkor mindig *békesség, öröm, bizalom és karakteres bizonyosság* hatja át választást és ennek oka az, hogy a mi válogatásunk helyett Isten választásába akarunk belesimulni. Ekkor van távol a gyülekezettől a veszekedés, perpatvar, viszálykodás és megoszlás.

Úgy hiszem kétségen felül álló, hogy ez az egyetlen és helyes út, értelmezni, hogy mit is kell most cselekednünk nekünk: *Isten választására igent mondani!* Azzal a reménnyel, hogy Krisztus áldott jelenléte és cselekvése, igéje és Szentlelke folytatja majd azt a munkát, amit eddig a gyülekezet megtapasztalhatott.

Kívánom nektek és kérem az Urat, hogy békességes egyértelműséggel menjen végbe az örségváltás a Pesterzsébet-központi gyülekezetben! Ezt szeretném munkálni és kérek benneteket, hogy ebben tartsatok velem!

Pocsaji Miklós

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Fehér Gréta Virág, Solymosi Botond, Fónyad Izabella Anna, Fehér István Vajk, Mojzes Ákos Dominik, Trapp Noah Michael Zoltán, Mihály Bernárd István, Bácsai Diána, Brandenburg Sámuel Botond, Kovács Bence, Ivanov-Ombodi Bianka testvéreinket.

Megeskestük:

Pintér Ádám és Brandenburg Zsófia, Tóth Gergely Dávid és Martsa Dóra, Gulyás Dávid és Benedek Márta, Mojzes Ferenc Sándor és Bakó Elza, Hegedüs Miklós és Bánfalvi Otília, Dálnoki János és Nagy Lejla Fatima, Piros Péter és Markovics Réka, Beke András és Benedek Csilla, Kreisz János és Vályi-Nagy Katalin Anna, Kövesdi-Kiss Martin és Temesvári Beatrix, Fekecs Máté és Mester Zsuzsanna testvéreinket.

Eltemettük:

Örsi Gyula, Kovács Istvánné, Sánta Gábor, Horváth János és Somlyai Péter Béla testvéreinket.

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

Június 16. Szentháromság vasárnap. Balla Péter professzor szolgálata az ünnepi istentiszteleten.

Június 23. Takaró András esperes szolgálata az ünnepi istentiszteleten.

Július 1-5. Hittantábor Úrkúton.

Július 8-14. Juvenis ifi tábora Úrkúton.

Július 15-18. Agnus ifi Úrkúton.

Július 28. Az ifjúsági köszöntése gyülekeztünk lelkipásztorának hetvenedik születésnapján.

Július 29-augusztus 1. Gyülekezet lelkipásztora és felesége a lelkészegyesületi konferencián vesz részt Sárospatakon.

Július 29 - augusztus 4. A felnőtt ifjúság konferenciája Úrkúton.

Augusztus 5-11. Mini ifi tábor Úrkúton.

Augusztus 18. Kiss László Pestlőrinc-Szemeretelep gyülekezet lelkipásztorának szolgálata az ünnepi istentiszteleten.

Augusztus 31. Úrkúti konferencia-központunk ünnepélyes felavatása és használatbavétele.

Szeptember 1. Pocsaji Miklós Albertfava-Kelenvölgy gyülekezete lelkipásztorának szolgálata az ünnepi istentiszteleten.

Szeptember 8. Takaró Károly ny. püspök szolgálata az ünnepi istentiszteleten.

Szeptember 23-27. Takaró Tamás Berekfürdőn evangélizál.

Október 5. Illés Dávid esperes vizitációja, köszöntése Takaró Tamás lelkipásztor nyugalomba vonulása alkalmából.

Október 6. Egyházközségi közgyűlés keretében Takaró Tamás gyülekezeti „kibúcsúztatatója”.

Október 26. Kórusunk, a pesterzsébeti városi vegyeskar és a Los Andinos zenekar nagyszabású koncertje templomunkban (Kreol mise).

Október 27. Kórusunk, a pesterzsébeti városi vegyeskar és a Los Andinos zenekar nagyszabású koncertje Székesfehérváron (Kreol mise).

Október 27. Lelkészjelölő presbiteri gyűlés, Pocsaji Miklós helyettes lelkipásztor elnöklésével.

Október 28. november 1. Ökumenikus reformációi előkészítő sorozat a Klapka téri gyülekezetben.

Október 30. Gyülekezet beosztott lelkipásztorának és kórusának szolgálata az előkészítő sorozaton.

November 3. Reformációi ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással.

Közlemények

Dr. Szabó István püspök kirendelte ifj. Kreis János sárospataki teológus hallgatót, gyakornoknak 2019. augusztus 15-től, 2020. augusztus 15-ig, hogy hatodéves gyakornoki tanulmányait és szolgálatait Egyházközségünkben végezze. János gyülekezetünkben nőtt fel, itt tért meg és örömeinkre anyagyülekezetében kezdheti meg gyakorlati lelkipásztori szolgálatát. Hordozzuk őt szeretetünkben és imádságainkban!

A NAV értesítése szerint, Kapunyitás Közhasznú Alapítványunk várható SZJA 1% összege 712.880 Ft. Köszönjük mindazoknak, akik ebben a formában is támogatták közösségünket!

Hittantábor

**„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm
az Ő szent nevét!
Áldjad én lelkem az Urat, és ne feledd el
mennyi jót tett veled!”
Zsolt. 103, 1.**

Idén nyáron, július első hetében 36 gyermekkel, 5 gimnazista fiatal segítővel és 7 felnőttel töltöttünk egy szép tartalmas hetet Úrkúton. A majd huszonöt éve tartó gyermektáborozásunk történetében eljött az a várva várt év, amikor a saját táborhelyünkön először együtt lehettünk. Már az első naptól kezdve csodák övezték lépteinket. Megtapasztalhattuk a „hazaérkezés” élményét és örömét. A nagy épületet a nyári táborok történetében hittanosainkkal vehettük birtokba először, mely tény sok izgalomra adott okot. Hétfőn, a megérkezésünkkel, óráról órára készültek el a szobák, így végül este izgatottan foglaltuk el a hozzájuk tartozó fürdőszobákkal együtt.

A gyermekek számára nagy örömet jelentett a sok udvari játék. Az ovis gyerekeink rögtön ráleltek a hintákra és a csúszdára. Külön meglepetést jelentett a számunkra az újonnan felállított óriás trambulin, ami egész héten aktív mozgásra ösztönözte a táborozókat. Főgondnok úr előrelátóan gondoskodott egy nagy medencéről, mely sok vidám percet szerzett gyermekeinknek. A röplabdapálya univerzális hely lett, ahol a kisebbek homokvárat építettek, a nagyobbak röplabdáztak, valamint a rókavadászat alkalmas helyévé lett.

Reggelente a táborvezetőknek Kreisz János lelki csendességet tartott. Fiataljaink pedig reggeli tornával kezdték a napokat Kreisz Gergő irányításával. Olyan gazdag volt a táborhelyen belüli tevékenységek kínálata (csokoládé- és bonbon készítés, kézműveskedés, sport versenyek, foci stb.), hogy csupán két külső helyszíni programot szerveztünk. Kirándultunk az Őskarszthoz, majd egy forró napon Ajkán hűsöltünk a városi strandon, ahová a minket meglátogató családtagok is elkísértek.

Megható és emlékezetes volt az a pillanat, amikor kedd este a frissen elkészült nagyteremben először a gyerekek dicsőítették az Urat.

Hetünk témája a délelőtti alkalmainkon az volt, hogy **tetőtől talpig**, teljes lényünkkel szolgáljuk az Istent. Tamás apostol hitetlenségén keresztül megtanultuk, hogy a hit az, amikor nem látunk valamit, és mégis tudjuk, hogy létezik. A süketnéma gyógyulása megmutatta, hogy Jézus nekünk is nyitott füleket akar ajándékozni. Pál apostol példája a bizonyágtételre buzdított bennünket. Tábita története arra adott ösztönzést, hogy Isten iránti hálából segítsünk másoknak, és végül a lábmosás történetéből Jézus példája a körülöttünk élők iránti szeretetre hívta fel a figyelmünket.

Esténként híres keresztyén sportolók életével ismerkedhettek a gyerekek, akik példaképül szolgáltak mindnyájunknak. Külön öröm volt a számunkra, hogy a leendő hittanoktatók, Brandenburg-Takaró Szulamit és Csobán Nóra, szívvel-lélekkel beálltak a munkába.

Itt szeretnénk köszönetet mondani gyülekezetünk lelkészeinek, gondnokának, és a presbitériumnak, amiért áldozatvállasukból adódóan ezt a hetet Úrkúton tölthettük.

Takaró Mónika és Kovács Márta

Úrkúton járt a Juvenisz ifi

Idén is megtartotta nyári táborát gyülekezetünk legfiatalabb ifjúsági csoportja, a Juvenisz ifi. A csapattal július 8-14. között Úrkútra mentünk, gyülekezetünk konferenciaközpontjába. Idén a délelőtti előadások témája az „Identitás és elhívás” volt, melynek keretében értékes gondolatokat hallhattunk magyarságunk kérdéséről, pályaválasztásról és hivatásról, a lelki nagykorúvá válásról és nemi szerepekről a Biblia tükrében. Esténként pedig a Tékozló fiú gazdag példázatából bontogattuk Isten titkait. Hétfőn délután érkeztünk Úrkútra, ahol idén először vehettük birtokba a nagyobbik épületet,

amire szükség is volt, kis csapatunk ugyanis kinőtte a kisebbik házat. A szállás elfoglalása és a vacsora után nyitóalkalmunkon arról hallhattunk, hogyan vált az otthon gazdag biztonságából elvágyódó kisebbik fiú a szabadság rabszolgájává. Hogyan kereste minden áron azt, hogy kikerüljön az Atya látószögéből, hogy senki ne mondja meg mit csináljon, ne tartozzon felelősséggel tetteiért. Aztán csalódnia kell. A kihasznált fiú rájön, hűnek vélt barátai eltűntek, mikor beköszöntött a szükség. És a vágyott szabadság hamis ígérete helyett a teljes rabságban találja magát. Körülményei, nyomora rabja lesz, akinek még a falat a szájában is mások kegyétől függ. Hosszú út vár még rá, de megteszi, amiben az egyetlen reménysége van: feláll és elindul az atyai ház felé. Az igei alkalom után az este közös társasjátékkal ért véget.

Kedden Takaró Mihály irodalomtörténész érkezett közénk, aki a magyarság, magyar identitás kérdését járta körbe. Szó esett a globális tömegkommunikáció és nemzetközi tér identitáshigító hatásairól, majd nagy magyarok gondolatain keresztül igyekeztünk ujjhegyre szedni népünk sajátosságait, a magyarság közös jegyeit. A magyar nép rendkívül sajátos több tekintetben is: egy genetikusan nem meghatározható, folyton keveredő, azonban mégsem összetéveszthető nép. Kreatív, önvizsgáló fajta, aki nehezen mozdul, de ha megmozdul, annak nyoma marad a történelemben. Ebéd után ellátogattunk az ajkai bányászati és őstörténeti múzeumba, ahol találkozhattunk a helyi dinoszaurusszal, az „Ajkaceratopsszal”, végig kísérelhettük a bányászat fejlődését, és a hallottakon, látottakon keresztül szinte élénk tárultak a bányászok fáradtságos mindennapjai. Esti elcsendesedésünkben ott folytattuk a történetet, ahol abbahagytuk: a fiú ekkor magába szállt, felkelt és elindult. Ebben az „ekkor”-ban azonban több van, mint amit elsőre talán látunk. A tékozló fiú az üres, elhagyatott csöndben száll magába.

Isten legfőbb terepe a mi életünkben is a csönd. Ő nem ordít át üvöltő lélek-lármán, kusza életzajokon. De a legtöbb ember életében a csöndet a mélység, a bukás kényszeríti ki. Sokszor csak ekkor vagyunk hajlandóak meghallani Istent. A fiú magába száll, mintha magához térne egy hamis valóságból. És nem valami nemes cél hajtja hazafelé, nem az erkölcsi megtisztulás, hanem az éhség. Hát igazi hit ez? Nem kevés ez? Az induláshoz elég. Elég, hogy a bajban most már tudja, hogy csak Atyjától várhat segítséget, nem hárítja másokra a felelősséget, végre először ki tudja mondani: Atyám, vétkeztem, nem vagyok méltó! És mindent hátrahagyva elindul azzal, amije van. Az uralomátadás a szívünkben nekünk sem könnyű. Soha nem az. De a legszörnyűbb dolog „nem messze lenni” az Isten országától, de kívül maradni. A disznóvályút nem lehet félig otthagyni, az uralmat nem lehet félig átadni Istennek! Az Atya válasza pedig mindegyre: a fiúvá fogadás. A közös csendesség után sokáig beszélgettünk közösen a csapattal, majd nyugovóra tértünk.

Szerda délelőtt két előadót is köszönthettünk: Takaróné Palágyi Mártát és Benedek Zsoltot. Első vendégünk arról beszélt, miként találta meg hivatását a tanári szakmában. Hogy egészen fiatal gyermekkorától tudta, hogy ez az útja, és ma nagyon sok szorgalom és áldozat árán büszkén tekinthet vissza több mint harmincöt évnyi munkájára.

Szívet emelő érzés volt megérezni valamit abból, milyen az, amikor valaki igazán a hivatásában él, abban valósággal megéli és mások elé tárja, hogy Krisztushoz tartozik. Munkájában hűséges és kitartó, elkötelezett amellett az ügy mellett, amire feltette az életét: hogy hiteles életével példát mutatva fiatal életeteket indítson el az úton. Aztán Benedek Zsolt tárta elénk a változékony munkaerőpiac veszélyeit és lehetőségeit. Hallhattunk a szakmák átalakulásáról, a gyorsan avuló ismerettel járó nehézségekről, a fiatalokra váró kihívásokról. Vendégeinktől elkészönve buszra pattantunk és Balatonfüred felé vettük az irányt, ahol végigjártuk a Jókai villát, elsétáltunk a szívkörházhoz, ahol a bátrabban megkóstolták a savanyú vizet is. A kulturális szellemi táplálékot (és a savanyú vizet) „fagyival fojtottuk le”, majd kisvonatos városnézésünk után hazaindultunk. Az esti igehallgatásunkban az idősebbik fiúra figyeltünk. A fiúra, aki az apja mellett maradt, tette a dolgát, látszólag rendezett volt az élete. De eljön a kritikus pillanat életében, ami lerántja a leplet valódi állapotáról: lelkileg ugyanolyan távol van apjától, mint a kisebbik fiú. Önigazoló igazságérzetébe nem fér bele az Atya kegyelme, az ítélkező, másokkal összehasonlító szíve keserűséggel, haraggal reagál testvére örömére. Az idősebbik fiú sorsa bizonyos szempontból nehezebb, mint testvéréé. Az ő bűnét nem olyan könnyű tetten érni, az nem olyan látványos, de legalább olyan súlyos. De ehhez a fiúhoz is apja szalad ki a házból. Ő teszi meg a lépést. Nem tudjuk, hogy a nagyobbik fiú tudott-e bizalmat és hálát tanulni. Bizalmat abban, hogy ő is méltó az Atya szeretetére, és hálát azért a

gazdagságért, amit kapott. Isten adja, hogy minden nagyobbik fiú-szívű ember is ki tudja mondani egyszer: „Atyám, vétkeztem!” Az alkalom után sor került esti vetélkedőnkre, ahol a fiatalok immár szokásos módon különböző játékok formájában adhattak számot műveltségükről, népi ismereteikről, vagy csillanthatták fel emlékezőtehetségüket, rajztudásukat. A vidám és hosszúra nyúlt este után fáradtan dőltünk ágyba.

Csütörtökön ifj. Takaró Tamás lelkipásztor volt a vendégünk, aki a megtérésről és a lelki nagykorúvá válásról beszélt közöttünk. Párhuzamot láthattunk a jogi nagykorúvá válás mozzanatai (új jogokkal új felelősség is társul) és a lelki nagykorúvá válásunk között, ahogy hitünk „idővonalán” a gyermeki, hittanos hitből a konfirmáción át a lelki töltekezés eredményeképp Isten kegyelméből eljutunk a megtéréshez és járhatjuk a megszentelődés útját. Hallhattuk, hogy a hitet a gyakorlati tapasztalatok is építik, melyeknek kulcsa az engedelmesség. Ebéd után egy rövid strandolás is belefért, ám a nem túl kellemes időben a hideg víz helyett többen inkább egy hideg fagyit választottak. Esti sorozatunkon az Atyára emeltük tekintetünket. Arra az Atyára, aki valójában a példázat főszereplője. Az Atya, aki nem láncolja maga mellé fiát és elengedi szó nélkül, bármennyire is fájhat a szíve. Akinek megesik a szíve és már távolról eléd szalad tékozló fiának. Akiben már előbb megvan a bocsánat, mint hogy fia egyáltalán megszólalna. Aki nem béressé, hanem fiúvá fogadja a visszatérőt. Aki a nagyobb fiú elé is kifut, és mindkét fiát olyan módon szereti, ahogy nekik arra szükségük van. Ilyen Atyánk van! Így viszonyul mai tékozló fiaihoz, gögös szívű nagyobbik fiakhoz. Nem lenne csodálatos jobban megismerni ezt az Atyát? Az este hátralévő része közös játékkal, focival, sok-sok beszélgetéssel telt.

Pénteki előadónk Takaró János lelkipásztor volt. A női és férfi szerepekről szóló előadásában

beszült arról, hogy kor és az élettér változásával valóban változhatnak bizonyos szerepkörök, szokások, hiszen máshogy veszi ki részét a házimunkából egy, a ház körül fizikai feladatokat ellátó, tanyán élő férfi, mint egy panelben élő; de a mára feleséggel való közösségvállalást kifejező „apás szülés” sem volt megszokott gyakorlat ezelőtt 50 évvel. Ugyanakkor a Biblia egyértelműen rendel feladatot és szerepet a nőnek és férfinak az engedelmesség, a felelősség és a szeretet területén, melyek nem változnak az évezredek múlásával sem. A délután és az este pihenéssel, készüléssel telt a másnapi vetélkedőre.

Szombat délelőtt harmadik alkalommal került sor a töretlen népszerűségnek örvendő Úrkúti Olimpiai Játékok megrendezésére. A fiatal sportkiválóságok ping-pongbán, röplabdában, fociban, partizánban és sorversenyeken bizonyíthatták rátermettségüket.

Az izzasztó esemény után jól esett az ebéd. Este a csapatok bemutatták az Úrkúti táborról készült jeleneteiket. Láthattuk megelevenedni az úrkúti ős-közösséget egy előadott dokumentumfilmen keresztül, fény derült a középkori időutazás rejtelmére egy némafilmben, és betekintettünk a távoli jövőbe, ahol egy sci-fiben izgulhattuk végig Jézus maroknyi követőjének harcát a globális mesterséges intelligenciával szemben. Az Oscar-gyanús produkciókat megfelelően jutalmaztuk, majd kezdődött a szokásos tábortűz és morzsaszededegetés, ahol mindenki elmondhatta, mit visz haza a hétből lelki tarisznyájában.

Vasárnap délelőtt a technika segítségével meghallgattuk az otthoni istentiszteletet, majd alaposan kitakarítottuk a táborhelyet. Ebéd után aztán autókba pattantunk és Budapestnek vettük az irányt.

Évről évre hálát adok Istennek, hogy lehetnek ilyen minősített alkalmaink. Azt gondolom, hogy ahogy egyre kevesebb állandóság és biztos pont van ebben a világban, egyre inkább meg kell becsülni a közösségeket, és azt hogy időről

időre összegyűlhetünk egy hétre, és Isten igéjénél melegedhetünk, töltekezhetünk. Hálás vagyok konferenciaközpontunkért, ahová most már tényleg hazatérhetünk évről évre. Sok-sok szervezés, emberi munka van mind ezek mögött persze, de „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői”. Végigtekintve az Úrtól kapott ajándékainkon és áldásainkon, bizodalmunk lehet afelől, hogy Ő ma is építi a házat.

Istené a dicsőség! Soli Deo Gloria!

Ifj. dr. Takaró Mihály

Az Agnus ifi tábora

Gyülekezetünk ifjúsági csoportjai között a korban legifjabb csapat az „Agnus” – jelentése bárány – ifi. Ez a kör, az idén konfirmált fiatalokból alakult 2019 júniusában. A nagyobb ifjúsági csoportokban már megszokott nyári tábor, a legifjabb csapatnak új élményt jelentett. Nagy izgalommal vártuk mindannyian az első közös táborunkat, melyet Úrkúton, a gyülekezet konferencia-központjában tölthettünk.

Hétfőn izgatott várakozás a templomudvaron. Majd megérkezett az utolsó táborozó is, és végre elindultunk. Szikrázó napsütésre érkeztünk Úrkútra. A medence és a trambulín felállítva, tehát minden adott volt a kikapcsolódásra, és egymás megismerésére. A hétfőtől csütörtökig tartó tábor sok vidám percet tartogatott a számunkra. Táborunk témája (hiszen minden tábornak van egy tematikája is) a filmvilágban megjelenő keresztyén töltetű művek. Minden este megtekintettünk egy filmet (A találkozás, Risen, és a Narnia krónikái) majd utána átbeszéltük azt, hogy ki milyen keresztyén többletet fedezett fel benne? Jó érzés volt hallgatni a fiatalokat, hiszen egészen apró részleteket is felfedeztek, melyeknek komoly keresztyén üzenete van. Valóban azt éreztük, – legalábbis én mindenképpen – hogy nagyon sokan hordozták imában a hetünket. Az esti alkalmakon kívül, minden reggel egy rövid áhítattal kezdtük a napot, majd siettünk át reggelizni az étterembe. Mivel a délelőttijeink szabadok voltak, így a kreativitásunkra volt bízva, hogy miként töltjük el azokat. Az ebédig tartó időt általában a tábor területén belül töltöttük el. Ilyenkor sportolással, számháborúval, fürdéssel, illetve a honfoglaló nevű játék analógiájára készült táborfoglalós műveltségi játékunkkal ütöttük el az időt. Ez utóbbi nagy sikert aratott, és gyakran mi vezetők is meglepődtünk, hogy mennyi mindent tudnak a fiatalok. Délutánonként pedig hol az ajkai strandra, hol pedig rövid túrázásra indultunk Úrkúton belül. A nap végén pedig vacsora, majd gyors pattogatott kukoricakészítés, és következett a film. A film után pedig 22:00 óra körül lefekvés.

A tábor célja a következő volt: ismerjük meg, és szeressük meg egymást. Úgy gondolom a lehető legjobban sikerült. Érezhető volt végig a tábor folyamán, hogy Istennek gondja van erre a kis csapatra. A tábor zárásaképpen tábortűz és „morzsaszedegetés” majd közös sütögetés következett. Ilyenkor a tűz mellett mindenki

elmondhatja, hogy milyen élményekkel megy haza a tábor után. Örömmel hallottam, hogy szinte mindenki a hozzászólásában feltette azt a kérdést, hogy „nem maradhatnánk vasárnapig?” Miközben hallgattam Őket, eszembe jutott, amit egykor Péter apostol mondott Jézusnak a megdicsőülés hegyén „Uram jó nekünk itt lenni”. A tábor elérte a célját. Jövőre már egy hétre megyünk!

Én pedig személy szerint óriási hálával tartozom elsősorban Istennek, másodsorban az egyházközségünk vezetőségének, hogy egy ilyen remek kis csapat vezetője lehetek. Valamint szeretettel és tisztelettel kérem a gyülekezetünk tagjait, hogy hordozzák imában ezt a kis csapatot, hiszen Ők lesznek a jövő pesterzsébeti gyülekezete.

ifj. Kreisz János

Nagy ifi tábor, 2019.

Meglepetéssel vegyes izgalommal hallgattuk, mikor ifivezetőnk ifj. Takaró Tamás az egyik pénteki nagy ifi alkalom után a hirdetéseknel így szolt: „az idei nagy ifi tábort – ha Isten is úgy akarja – Úrkúton tartjuk meg.”

Elérkezett volna a várva várt alkalom? Saját konferencia telepünkön tartjuk meg az éves nyári táborunkat? Kétségek ugyan lehettek mindenkiben, hogy minden készen lesz addig, de annál nagyobb volt az öröm, amikor megérkeztünk. "Hát itt vagyunk és ez a miénk! Valóban részesei lehetünk ennek a csodának."

Az otthonlét érzése mássá tette a hetet. Figyelmes kezek szorgoskodtak a konyhában, a közös helyiségekben, de persze az is lehet, hogy időközben csak felnőttünk. Olyannyira, hogy már nem csupán ifisekként de többen szülőkként, érkeztek közénk. Többen hálás szívvvel mondhattuk el, hogy már nem csak mi vagyunk részesei az ifi táborok évtizedes hagyományának, hanem férjünk, feleségünk, gyerekeink is ott lehetnek és gazdagodhatnak a tábor által. A gyermekzsivaj pedig... Igen,

lassacskán ez is része a Nagy ifi táboroknak. Istennek hála minden évben néhány Mini vagy Juvenisz ifis anygalka felajánlja a szolgálatát és vigyáz a gyerkőcökre, míg a szülők az előadásokon, csoportos beszélgetéseken, evangelizációkon vesznek részt. Ez is csoda és hálások vagyunk érte.

Bizony felnőtünk. Felnőttként már nem az iskola szünet idejét, hanem értékes

szabadságunkat vesszük ki, hogy együtt lehessünk Istennel és egymással közösségben. De mennyire kell ez! Óh, mennyire nagy szükségünk van ezekre a hetekre, a nagyváros zajától távol, a mindennapok nehézségeit kicsit félre téve és Isten előtt, szerető közösségben elcsendesedve. Bizony felnőttként erre áron is meg kell vennünk az alkalmat.

Felnőtünk. Testi növekedésünk befejeződött, (már ha eltekintünk az éjszakai tábortüzes szalonnázásoktól...). Felnőttként fontos döntéseket hozunk és felelősséget kell vállalunk értük, de lelkünk eközben mégis hogy áll, hol áll a növekedésben? Erre szerettünk volna odafigyelni a hét során. Így konferenciánk címe: „Növekedjetek”, hetünk vezérigéje pedig a következő ige volt: „Hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” 2. Pt 3:18/a. Ennek a tiszta és biblikus magyarázatát hallgathattuk meg az első délelőttön Kálmán Béla nagytiszteletű úr előadásában. Azt hiszem elmondhatom, hogy alaposan körbejárta a témát és tisztázta számunkra a növekedés fogalmát. Szó volt a megtérésről, újjászületésről és hogy mit jelez az, ha ezt nem követi lelki növekedés.

Hogyan lehet növekedni a kegyelemben és hogy mit kell tennünk, hogy a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében növekedjünk.

A második délelőtti alkalmat Dr. Molnár Sándor előadásában hallgathattuk meg, aki a harcról beszélt a bűn és gonosz ellen. Hiszen lelki növekedésünk bizonyára egyik legnagyobb gátlója a bűn.

Többek között körbejártuk, hogyan lehet anélkül harcolni a bűneinkkel, hogy önmarcangolás legyen a vége, illetve a sátán nyilvánvaló munkájáról, hogyan akarja meggátolni lelki növekedésünket, megszentelődésünket és mi hogyan álljunk ellene.

A harmadik előadást Gulyás Jánostól hallhattuk, aki a lelki növekedés és a szolgálat összefüggéseiről tartott bizonyágtételt. Saját

életéből hozott és állított elénk példát. Azt hiszem, elmondhatom, hogy ösztönzően hatott mindannyiunkra az életéből merített számtalan gyakorlati példa, mellyel másokat gazdagított és ezáltal ő maga is növekedhetett. Bizony így is lehet szolgálni és hálásak vagyunk érte, hogy nemcsak lelkész testvéreink, hanem gyülekezetünk előjárói mindezt elénk élik.

Az utolsó előadást pedig ifj. Csomós József nagytiszteletű úr tartotta, aki nemcsak remek humoráról tett tanúbizonyságot, de a Jézussal való kapcsolatunk erősítéséről is szólt hozzánk.

Az előadásokat a csoportos beszélgetések követték. Ezúttal két csoportra váltunk, viszonylag egyszerű volt megjegyezni kinek hova kell mennie, volt egy fiú és egy lány csoport. A fiú csoportot az éppen aznap előadónk vezette, míg a lány csoportnál ifj. Takaró Tamás volt a vezető. Valahogy úgy alakult a dolog, hogy a hölgyek általában egy árnyalattal tovább maradtak a csoport-beszélgetéseken. Igyekeztünk elérni, hogy mindenki sorra kerüljön és elmondhassa benyomásait, érzéseit a hallottakkal kapcsolatban, ellenben az idő szűkében ez nem minden alkalommal járt sikerrel. Így az egyik esős délutánon úgy döntöttünk időt szánunk rá, hogy mindenki hozzászólhasson a beszélgetéshez és legyen alkalma elmondani milyen gondolatok, érzések töltik el. Így alkalom nyílt az imaközösségre is, ahol Isten elé vihettük mindazt, ami a szívünkben volt. Minősített alkalom volt ez is, ahol megtapasztalhattuk, hogy igaz az, amit Krisztus mond mikor arra biztat, hogy gyűljünk össze többen az ő nevében és ő köztünk lesz. Bizony megtapasztalhattuk, hogy ez így van!

A délután szabad idejében időnk nyílt kipróbálni a röplabda pályát, foci pályát, kis medencét, a gyerkőcök (és gyermeki lelkületű felnőttek) élvezhették a trambulint és a kis játszóteret, akik pedig úszni vágytak a Balaton parton hűsölhettek, vagy az ajkai strandon fürdőzhettek.

Az ebéd és a vacsora a közeli Zizi vendéglőben zajlottak, ahol a többedik nap után is mosollyal az arcukon vártak minket az ott dolgozók, és aki részt vett már a sokféle igényű étkeztetés megszervezésében és lebonyolításában az tudhatja, hogy ez bizony nagy szó. Remek kiszolgálást kaptunk és reméljük, jövőre sem hátrál meg a személyzet, ha étkezéseinket náluk bonyolítjuk le.

A nap utolsó kötött programjai pedig az esti evangelizációk voltak. Ifj. Takaró Tamás lelkipásztorunk és ifjúsági vezetőnk tartotta a szent alkalmakat, ahol Péter apostol második levelének 5-7. versei bontogatta ki előttünk estéről estére.

"5. Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, 6. A tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig türelem, a türelem mellé pedig kegyességet, 7. A kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet." Napról-napra elmélyedtünk a fenti ige egy-egy kifejezésében, üzenetében és gazdagodhattunk általa.

A hetünk utolsó teljes napján, szombaton délelőtt a hagyományokhoz hűen biblia-tanulmányt tartottunk, ahol János 21:15-17. versei felett csendesedtünk el egyénenként elvonulva, hogy aztán összeülve megbeszéljük, kinek milyen gondolatai támadtak az ige tanulmányozása közben.

A hét utolsó estéje a tábortűzzel és morzsaszedegetéssel zárult, ahol mindenki húzott egy igét és elmondhatta, hogy érezte magát a hét során és mit visz magával az együtt töltött időből.

Másnap az istentiszteletet a szentgáli református gyülekezet templomában hallgathattuk meg, ahol néhány énekkel szolgálhattunk is a gyülekezet előtt és az igei alkalom után hallhattunk pár szót a gyülekezet történetéről is.

Hogyan maradt fent a református templom és gyülekezet a katolikus többségű településen.

Azt hiszem, elmondhatjuk, hogy áldott és lelkiekben gazdag hetet tölthettünk együtt és hálával szívünkben mondhatjuk el hogy Úrkútra hazaérkeztünk. Drága Úr Krisztusunk legyen érte áldott!

Mező Annamária

A Mini ifi nyári tábora

Idén először a Mini ifi nyári táborát is Úrkúton tarthattuk, és élvezhettük a helyszín áldott légkörét. Mint minden ifitáborban, ez alkalommal is úgy éreztük, az idő és a külvilág szinte megszűnik erre a különleges hétre, és koncentrálnhattunk teljes erőnkkel és szívünkkel a hitünkre. Olyan áldottak ezek a táborok, azon belül is az előadások, a beszélgetések, az imaközösségek, igehúzások, tábortüvezések és áhítatok, amelyek egész évre energiát adnak nekünk és feltöltenek bennünket.

A hét tematikája az *Isten műhelyében* volt. Az előadások során arról hallhattunk, hogyan formál minket Isten különböző helyzetekben. Ifj. Csomós József azt boncolgatta, hogyan formál minket az Úr az egyedüllétben. Nemcsak kiváló humorának köszönhetően éreztük magunkat jól, hanem megtudhattuk, mi a különbség magány és egyedüllét között, melyik hogyan hat ránk, melyikre van szükségünk és melyikre nem, s hogy hat mindez a hitéletünkre. Kálmán Csaba arról beszélt, hogyan nevel Isten a kudarcainkon keresztül. Részletes elemzést kaptunk a kudarcok fajtáiról, azok okairól, sőt – ami a legfontosabb – a céljairól is. Megérthettük, miért van szükség kudarcokra az életünkben, és hogy hogyan próbál Isten minket ezekkel jó útra téríteni, formálni, okítani. Az utolsó előadást Takaró János tartotta, és arról szólt, hogyan formál minket Isten a sikereinkben. Az előző előadásokkal összhangban ezzel az alkalommal teljessé válhatott a kép, és megérthettük, hogy a siker és kudarc váltakozása szükségszerű, hogy

mindkettő az isteni kegyelmet mutatja. Beszéltünk róla, hogy a keresztyén ember életében a győzelem nem dicsőséget hoz (magunknak), hanem hálát (az Úrnak). A három előadás és az azokat követő kiscsoportos beszélgetések mély gondolatokat ébresztettek mindannyiunkban, és jó volt meghallgatni egymás bizonyágtételeit, élményeit, gondolatait.

Az előadásokon kívül tartottunk még áhítatokat és közös bibliatanulmányozást is. Az áhítatok sorozata arról szólt, hogy Jézus mit jelent ki magáról, ki ő, és ezeket a kijelentéseket elemeztük, de volt szó Jézussal való találkozásokról is. A bibliatanulmányozás – mint már az elmúlt években bebizonyosodott – a csoport egyik kedvence; áldott gondolatok fogalmazódnak meg az emberben, ha el tud csendesedni egy órára az Ige felett, kizárva a világ zaját, és csak felfele nézni kis egyedüllétben. Az egyéni tanulmányozás után pedig közösen ültünk össze, hogy megosszuk a gondolatainkat, kérdéseinket. Elképesztő volt, hogy mindig újabb és újabb gondolatokkal hozakodott valaki elő, és jó volt hallani egymást, alaposan „kivesézni” az igeszakaszt. Ezen kívül természetesen idén sem maradhatott el a lubickolás: az ajkai strandra jártunk át, ahol (egyesek szerint félelmetes) magasságokból ugrálhattunk a medencékbe, csúszdázhattunk és fagyizhattunk. Ellátogattunk a Herendi

Porcelánmanufaktúrába is, ahol szebbnél szebb kézzel készített edényeket és porcelántárgyakat láthattunk. Kétszer is gyűjtöttunk tábortűzet, ami különösen jó hangulatot adott például a morzsaszedegetéshez vagy az azt követő beszélgetésekhez. Természetesen egy „vére menő” honfoglaló sem maradhatott el, ahol mindenféle bibliai és egyéb műveltségi kérdésekre kellett válaszolnunk csapatokban. A másik két csapat összefogása és teljes szövetsége ellenére is a Piros Csapat nyert, akiknek ezúton is gratulálunk!

Rengeteg öröm, nevetés, időnként sírás, mély lelki-beszélgetés, jó játék és csendesség, illetve közös ima jellemezte a hetünket, amiért aligha lehetünk elég hálásak. Hálásak vagyunk azért is, hogy ilyen kiváló közösség tagjai lehetünk, hogy ilyen profi előadókat hallgattunk, és hogy szolgáló testvéreink velünk voltak, imádkoztak velünk, áhítatokat és evangelizációt tartottak nekünk. Köszönjük tehát ifj. Kreisz Jánosnak, Csobán Nórának és Nagy Gergelynek, hogy szolgáltak a táborunkban. Legfőképpen pedig Istennek, hogy lehetővé tette mindezt.

Molnár Dorina

Takaró Tamás kibúcsúztatása nyugdíjazása alkalmából

Füresán várakozásteljes hangulatban, nehezen megfogalmazható érzésekkel érkeztem 2019. október 6-án templomunkba.

A rendhagyó istentiszteletet Kiss László nagytiszteletű úr tartotta annak kapcsán, hogy elérkezett szeretett lelkipásztorunk, Takaró Tamás nagytiszteletű úr nyugdíjba vonulásának ideje. Vagyis egy ún. kibúcsúztató alkalom volt ez a mai. „Nem dicsérni jöttem Tamást, de nem is temetni” – hangzott Shakespeare után szabadon, félig tréfásan igehirdetőnk első mondata, majd a kérdés: Mit üzen Isten a gyülekezetnek, a hivatalos szolgálatát befejező és a leendő lelkipásztornak? A zsidókhoz írt

páli levél versei alapján összegzett néhány magvas gondolat megválaszolta talán ki sem mondott, meg sem fogalmazott kérdéseinket, minden szó célba ért, az ige eligazított. Egy megváltozott helyzet elfogadása, és az elengedés nem mindig könnyű, de reménységünk legyen, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma ugyanaz. Bár a pásztorok különböznek, Ő nem változik. Ahogyan a mögöttünk álló 35 évben velünk volt, így lesz ez a jövőben is. A gyülekezettel, hiszen gazdája annak, a leendő lelkipásztorral, akire a lélekmentés feladatát bízta és a leköszönő lelkipásztorral, akinek elkövetkező életszakasza nem a lelki tétlenséget és a szolgálat megszűnését, hanem annak átminősülését hozza el.

Az istentiszteleti részt a hittanos gyermekek áldást kérő éneke zárta, majd Brandenburg Sándor főgondnok úr üdvözölte a meghívott vendégeket, és nyilvános egyházközségi közgyűléssé alakulva folytatódott a délelőtt. Meghallgattuk Illés Dávid esperes úr üzenetét, majd a gyülekezet kórusát. Az elhangzó köszöntő beszédek szeretetteljes, baráti hangon szólaltak meg rámutatva nagytiszteletű úr és a beszédet elmondó személy, vagy személy által képviselt közösség kapcsolatára. Szemléltetve egyúttal azt is, hogy hivatalos, vagy akként induló kapcsolatok hogyan minősülhetnek át baráti, lelki, testvéri viszonyra, megteremtve ezzel egy közösségért való eredményes

együttműködés alapjait. Szabados Ákos polgármester úr a kerület képviselőjében, de mégis a személyesség hangján, Győri János Sámuel evangélikus lelképásztor a pesterzsébeti protestáns felekezetek, Takaró Mihály karnagy úr a különböző gyülekezeti rétegcsoporthoz, Takaró Károly püspök úr pedig a család nevében szólt nagytiszteletű úrhoz. Sok évtizedes

kötődéseket jelentenek a rokoni szálak – és micsoda ajándék, ha a vér szerinti testvér egyben lelki testvér is! Hallhattunk ennek kapcsán kedves családi történeteket, derűs visszaemlékezéseket, elhangzott a köszönet szava, de az Isten nagyságos tetteiről szóló bizonyágtétel is. Mindez az alkalomhoz illő komolysággal mégis humorral.

A köszöntések sorában végeztesül Brandenburg Sándor főgondnok úr következett, mint gyülekezetünk egyik előjárója, nagytiszteletű úr közeli munkatársa, szolgatársa, barátja. Lényeglátó gondolataira sokan rábólintottuk, hiszen megfogalmazta, amit mi, gyülekezeti tagok is talán kicsit távolabbról, de látunk, hallunk, tudunk, tapasztalunk. A hiteles élet, szolgálat záloga a biblikus látásmód, az ige komolyan vétele. A lelki és a fizikális értelemben való építkezés háttere a sok imádság, az igehirdetésekre való igényes és sok időt kívánó felkészülés, melynek nyomán azután

kincseket nyerünk. Nagytiszteletű úr szolgálatának, gyülekezetépítésének, egész életének lényegéről van itt szó.

Az ünnepélyes, ugyanakkor bensőséges légkörű alkalom befejező mozzanataként Takaró Tamás nagytiszteletű úr válasza hangzott el – az öröm, a hála, a köszönet szavai. Öröm és hála a megtartott életért, az ajándékba kapott családjáért, a sok évtizedes szolgálat lehetőségéért és a biztosnak tudott jövőért is. Méltó lezárása volt e személyes bizonyágtétel a délelőtti.

A templomból kivonulva most már kötetlenül, a szép, napsütöses őszi időnek is örülve

folytatódott együttlétünk. A gyülekezet és a meghívott vendégek számára elkészített szeretetvendégség lehetőséget biztosított még, hogy néhány szót váltsunk egymással, megpróbáljuk megfogalmazni e szép alkalom kapcsán támadt gondolatainkat, a bennünk keltett érzéseket.

Jó volt azután immár békességgel telve, hálatelt szívvel indulni haza. Soli Deo Gloria!

Kovács Bernadette

**Győri János Sámuel evangélikus lelkipásztor
köszöntője:**

Grádicsook éneke Dávidtól. Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfollik a szakállon, az Áron szakállán; amely lefolyik köntöse prémjére; Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké! (Zsolt.133.)

Főtisztelendő Püspök Úr! Nagytiszteletű Esperes urak, lelkész urak, Tisztelt Polgármester úr, kedves gyülekezet drága volt szomszédjaink, Kedves Mónika, és a nagy Takaró család! Kedves Tamás!

A Pesterzsébeti lelkésztestvérek nevében szólok, de nem tudom megtenni, hogy a lelkem rezonálásait kiszűrjem a fent olvasott ígére épülő, hálaadó szavaimból!

Hosszú lenne és talán túlzottan a személyedre és táltumaidra koncentrált ez a köszöntő, ha elkezdeném számba venni az általam annyira értékelt alaposságodat, felkészültségedet, ízes magyar nyelven mondott prédikációidat. Igéihirdetéseidet, melyekben ott buzgott édesapádtól átvett ébredési szárnyalás, mély történelmi látás és nemzetszeretet.

A behatárolt időm miatt csak egyre élezem ki.

A mai világnézetre épülő tudományosnak nevezett, filozófiák Teremtő Istent és a személyes Megváltót tagadó betegsége egyfajta autizmus. Autista az a tudósvilág, mely csak a

maga felfedezéseinek madzagját pörgeti mikroszkóp – vagy teleszkóp – üveges tekintettel és nem hajlandó tudomást venni a Személyes Tervezőről és a Személyes Gonoszról.

Köszönet Istennek és a Megváltónak, hogy Te, Tamás, harcoltál minden mondatoddal, minden világi fórumon elhangzott bátor és jellemes felszólalásoddal ez ellen az autizmus ellen.

Mivel ezt tetted, nem lehet téged nyugdíjazni. Nem léphetsz a jól megérdemelt pihenés gypszyonyegére, mert ezt a csak magukkal foglalkozó autista filozófusok és béres papok teszik, a tanítvány soha.

Ezért nem búcsúdom és nem búcsúztatok, hanem hálát adok, könyörgök és remélek Veled és tieiddel együtt! Áldjon meg az Úr! Áldás, Békesség! Erős vár a mi Istenünk! Személyes nyugdíjas köszöntésem: Üdvösségünk az Úr Jézusban van!

Brandenburg Sándor főgondnok köszöntője:

Szeretett Lelkipásztorunk, kedves Tamás!

Egyházmegyénk és gyülekezetünk nevében, mint főgondnok, munkatárs – és talán mondhatom –, mint barát; szeretettel köszöntelek lelkipásztori szolgálatod mostani „mértőldkövénel”! Öszintén reméljük, hogy nyugalomba vonulásod inkább csak egy kötelező „világi adminisztráció lépés”, sem mint valóóságos tőlünk való hátralépés! Gyülekezetünk minden tagjának nevében mondhatom, bízunk abban, hogy továbbra is közöttünk maradsz Isten beszédének áldott tolmácsolójaként, egészen addig ameddig engedi ezt Neked az Úr!

Kedves Lelkipásztorunk, bevallom, nem kellett sokat töprengenem azon, hogy mit is mondanék Rólad, ha valaki épp nálam érdeklődne Felőled. Amennyiben egy mondatban kellene megfogalmaznom bárki számára, hogy milyen ember vagy, azt mondanám: **Tamás, Istennek olyan szolgálója, akit Ura már fiatal korában megtanított mindent a Biblia látószögéből**

szemlélni és mindent a Szentírás szűrőjén keresztül értelmezni.

Szinte minden egyéb, amit mondhatnék még Rólad, az ebből jön, ebből adódik, ebből következik. Ez a látásmód nem egy „biblikus szemüveg”, amit az igehirdetésekre való készülésekkor és a szószerkekre való felmenetelkor felveszel, aztán pedig leveszel, mert nálad ez egy „beépített lencse”. Ebből a biblikus látószögből nézed az életet, így látsz mindent a legapróbbtól, a legnagyobb dologig a teremtet világunkban, benne az embert is.

Mi a hallgatód, kiváltságos helyzetben lehettünk harmincöt esztendőn keresztül, mert általad „élő közvetítésben” részesülhettünk Isten országának titkairól. A „Szentírás mélyéről” kincseket hoztál fel számunkra, Isten általad így gazdagított fiatal és vént, férfit és nőt, magányost és családos embereket. Gyakran halottunk tőled szigorú prédikációkat, melyekben a bűnre határozottan mutattál rá, hogy aztán a kegyelem feloldozó ígét meghirdesd. Néha „kemény lelki eledel volt” ez, azonban értjük, hogy e mögött a féltő, lelket menteni vágyó szeretet munkálkodott.

Kedves Tamás, egyházi tisztségeimből adódóan régóta abban a helyzetben vagyok, hogy sok lelkészt megismerhettem közelebbről is. Nem találkoztam olyan lelkipásztorral, aki az életét, idejét, erejét ennyire alárendelte volna az igehirdetésekre való felkészülésnek, mint Te. Kevesen láthatják ezt hét közben, talán csak sejthetik, hogy sok órányi készülés: olvasás, gondolkodás, elcsendesedés, imádság, a megértett igazságok szószerinti lejegyzése, végül a prédikáció memorizálása előzi meg egy-egy vasárnapi igehirdetésedet. Aztán pedig hasonló igényességgel adod át az ígét nekünk, s közben ügyelsz hallgatóságod összetételére, a magyar nyelv helyességére, tisztaságára és szépségére.

Eszünkbe jut, – akik megéltük melletted ezt a három és fél évtizedet – hogy a lelki ház építése mellett mennyi fizikai munkára is jutott idő,

erőd. Felsorolhatatlan minden egy köszöntés keretében, ezért csak megemlítem, hogy 1985-től kezdődően templomot bővítettél, a gyülekezeti házat teljesen átépítetted, ahogyan a beosztott lelkészlakást is. Megszépült a kert az udvar, s ma, ha valaki ellátogat, hozzák, esetleg egy istentiszteleten is részt vesz, azt érezheti, hogy egy lelki oázisba érkezett. Mondhatom, – mert talán Te is hasonlóan látod – hogy építői munkád koronája a gyönyörű úrkúti konferencia központunk, melyet Isten áldásával nem régen avattunk fel. Legyen a – sokféle értelembbe vett – épülésünkért Istennek hála!

Kedves Tamás! Fiatalemberként lettél a Budapest-Déli Református Egyházmegye esperese. Bölcsességgel, szelídséggel, megérteni akarással és bocsánatra készen voltál mindig mindenki irányába ebben a szolgálatodban is, de mindig nagy határozottsággal szóltál minden olyan ügyben, ami fennakadt speciális, biblikus látószögből néző lencséd szűrőjén.

Ahogyan prófétai feladat és nagy felelősség az ige hirdetése, a felülről való üzenet továbbadása, hasonlóan az, az egyházkormányzás is. Közel harminc egyházközség öröme és bánata, lelki-, személyi-, anyagi ügye tartozott hozzád három esperesi ciklusod alatt. Roskasztóan nehéz feladat volt, mégis az egyházmegyéhez tartozó gyülekezetek számára esperességed meggazdagodást jelentett a szó minden értelmében. Ezen a munkádon is azért volt áldás, mert egyházkormányzói tevékenységedet is úgy végezted, hogy nem a magadét mondtad, adtad, hanem azt, amit kaptál, megértettél Istentől, s csak azt képviselted, amit Bibliával a kezedben igaznak véltél. Azt viszont határozottan és konzekvensen tetted, függetlenül „külső-belső erőmozgásoktól”, vagy emberi elvárásoktól.

Minden közegyházi munkádra ez volt a jellemző. Zsinati tagként, zsinati bíróként, a Magyar Református Lelkészegyesület tagjaként, a Magyarországi Református Egyház Tanácskozó Zsinatának és a Magyar Református

Világszövetség választmányának tagjaként egyaránt és még folytathatnám a sort.

Melletted szolgáló egyházi emberként, tanulságos volt látnom, hallanom, hogy világi és egyházi testületekben elhangzott beszédeid, különböző előadásaid, esperesi beszámolóid, szinte kivétel nélkül tartalmaztak betekintést a világ, Európa, és hazánk aktuális helyzetébe, leleplezve benne az ördög munkáját, de mindig örömet hirdetve és megoldást kínálva Jézus Krisztus evangéliuma által. Közben átéltél sokféle harcot, hátratételt, hordoztál súlyos terheket, szellemi és testi megpróbáltatásokat, átestél nehéz műtéteken is. Mégis milyen jó volt látnunk, hogy mindig tudtál, s tudsz vidám lenni, mosolyogni, mert átsüt rajtad Krisztus jó illata és derűje!

Kedves Tamás, szemérmes ember lévén, sosem szeretted, hogyha rólad, vagy teljesítményedről beszéltek, mert úgy érzeted, hogy Isten dicsőségéből vesznek el. Tiszteletbe tartottuk s tartjuk ezt mi is, éppen ezért nagyon sok vállalást, tettet meg sem említettem abból a lelkészi életútból, amelyben jársz, Isten kegyelméből közel öt évtizede. Egészen röviden azt mondhatjuk, hogy teljes életedet az evangélium ügyének, református egyházadnak és szeretett gyülekezetednek adtad és adod. Mi pedig minket is gazdagító életedért, Istennek adunk hálát! Neked pedig mindezt nagyon-nagyon köszönjük! Azzal a csendes megjegyzéssel tesszük mindezt, hogy tudjuk, Istennél nincs nyugdíj...

Tisztelt ünneplő Közgyűlés, Kedves
Lelkipásztor Úr!

Talán kitűnik az eddigiekből, hogy ez egyáltalán nem akart egy szokásos, nyugdíjba vonuló lelkész, félig hivatalos, kibúcsúztató, elköszönő, minden további jót kívánó, egyházmegyei- és gyülekezet-főgondnoki beszéd lenni! Inkább csak egy pillanatnyi megállás, emberi értékelés, ami után folytatódik minden fontos éppen úgy,

mint eddig, egészen Isten kegyelmének végső határáig! Azt kívánjuk neked és magunknak, hogy folytatódjon; éppen csak kevesebb kötöttséggel, ami reményeink szerint több szabadabb időt fog majd jelenteni szeretett szűkebb családot és az eggyel tágabb, de épp úgy szeretett gyülekezeted tagjaival is!

Isten éltesen sokáig velünk együtt, hogy még sokáig tarthass nekünk élő közvetítést, élő adást Isten csodálatos dolgairól a számunkra oly kedves templomunkban és ezután a különböző gyülekezeti köreinknek szervezendő új, úrkúti csendes heteinken is!

Köszönöm családotnak, különösen pedig nagytiszteletű asszonynak, hogy Tamást minden embert próbáló feladata között és bizony Tőletek gyakran elszólító munkája közepett is csendesen, sok lemondással is szolgáltad, segítetted!

Köszönöm, Mónikám, köszönjük szépen Neked is! (Virág átadása).

Végezetül pedig, jelképesen átadom a presbitérium és a gyülekezet gyűjtéséből vett ajándékot, egy, az udvarban álló új Suzuki gépkocsit, melynek kezdő részletét egyenlítettünk ki ebből a külön adakozásunkból. Kívánjuk, hogy használd sokáig örömmel, egészségben!

Szeretettel ölel gondnokod, barátod,

Brandenburg Sándor
Elhangzott, Budapest, 2019. október 6-án, a
PKRE. templomában.

Takaró Tamás beszéde:

Szeretettel köszöntök mindenkit és nagyon szépen köszönöm a kedves szavakat. Tudjátok, furcsa műfaj ez az egyházi, a gyülekezeti életrendben, hogy kibúcsúzás. Ez egy furcsa műfaj. Igazán nem is értünk hozzá. Amikor beiktatnak egy lelki pásztort és megkezdí a szolgálatát, az egy örömnép. Emlékszem az

enyémre is, 35 évvel ezelőtt. Micsoda örömnep volt ebben a gyülekezetben. Mert amikor beiktatnak valakit, a szolgálata kezdetén van, mindenki tele van örömmel, reménységgel, álommal, tervekkel, bizalommal, ahogy illik is. Ilyenkor reménységgel teli jó kívánságok hangzanak el. Palástos lelkipásztorok sorban állnak és áldó igéket mondanak. Rám több mint 50 lelkész mondott itt áldást annak idején. Még a régi kis templomban voltunk. A beiktatott lelkipásztor rendszerint fiatal, mellette ott van a szép párja, a társa meg a gyerekek. Csupa mosoly, boldogság. Előttük a közös szolgálat, előttük a holnap. A kibúcsúzás meg azt jelenti, hogy lejárt a mandátum. Az évek elmúltak, ahogy a 90. zsoltárban olvassuk, „gyorsan tovaszállt, mintha repülne”. Tisztelettel jelentem, így van. Mintha elrepült volna, olyan gyorsan tovaszáll. Aztán a búcsúzában mindig ott van valami féle szomorúság, akármit csinálunk is ott van benne a szomorúság. Ráadásul még ma nemzeti gyásznep is van, október 6-a. Gyászol az ország.

De nekem ez nem gyásznep. Nem gyásznep az életemben és nem is szomorú nap. Nem könnyes és nem nehéz, ezért egyikőtöknek se legyen gyásznep. Senkinek. Nekem ez a kibúcsúzás öröm, örömnep. Nem azért mert nem kell többet prédikálni, végre nem kell többet prédikálni. Belehalnék, ha nem kellene többet prédikálnom, azt nem tudom elképzelni, hogy hogy lehet úgy élni, hogy az ember pap és nem prédikál, egyszerűen képtelenségnek tartom. Örömnep sok oknál fogva nekem ez a nap. Először azért mert megtartott az Isten, az kegyelem, hogy valaki él. Megtartott az Isten, pedig jártam a halál mezsgyéjén. Jó 10 évvel ezelőtt, tulajdonképpen elköszöntem mindenkitől. Tudtam, hogy meghalok. De az Isten másként döntött, azt mondta, hogy amíg az Úr házat fel nem építed, maradsz. És maradtam. Isten kegyelme hogy élek, Isten kegyelme, hogy itt van mellettem a feleségem. 46 vagy mennyi, 47 éve? Ő jobban számolja.

Testvérek, örömnép és kegyelem hála indít, hogy prédikálhattam. 35 évig felmehettem erre a szószékre, és aki lelkész az tudja, hogy most mit mondok sokszor remegve, félelemmel és rettegéssel. Szó szerint vegyétek, kezem-lábam remegett és tudjátok miért? Mert hittél ki kellett mondanom, hogy így szól az Úr. Tudjátok mekkora dolog ez? Azt mondani, hogy így beszél az Isten, és Isten ma ezt mondja nektek. Nem a Takaró, az Isten! Abba beleremeg ám az ember, ha hiszi. Ide kellett felmennem 35 évig. Ennek a szószéknek a lépcsőit előttem szeretett édesapám járta 38 éven keresztül, mint a gyülekezet lelkipásztora. És ide küldött fel engem Isten, minden tiltakozásom ellenére. Én soha nem akartam erzsébeti lelkész lenni. Mindenem tiltakozott és ki is mondtam apámnak, hogy nem! Isten meg azt mondta, igen. És én engedelmes voltam neki.

És hogy ez a templom most így tele van, ez nem azért van, mert én jó pap voltam, én sose voltam jó pap, az Isten volt hűséges, ahhoz, amit kimondott. Menj és szólj! Szót hallasz a számból, mondd tovább, mert ha nem, akkor a fejüket, a vérüket rajtad kérem számon. Ezért jártam én oda remegve. Isten így döntött és azért lettem a gyülekezet lelkésze.

Örömnép ez nekem, mert hálás vagyok a mennyei Atyának, hogy megengedte, hogy kiszolgáltassam a szentségeket. Ránézek erre a sok fiatalra, javarészt én kereszteltem. Milyen jó, hogy rendszeresen kioszthattam az úrvacsorát. Ez a két dolog ugyanazt jelenti, az úrvacsora és a keresztség. Ugyanaz az egy alapüzenet van benne, Isten szeret téged és megbocsátotta a bűneidet. Kezdhetsz újat. Mind a két szentség erről az egy dologról beszél, újra és újra. Nem jó, amikor valaki kiszökik az úrvacsora elől, mert Isten szeretne valami jót mondani neki. Ő meg a jó elől elfut, nem ér rá, a babléves, ugye vasárnap van, enni kell, szütni kell, futni kell. Meneküljünk a kegyelem elől. Borzalmas!

Örömnép ez nekem testvérek, mert bibliaórákat tarthattam, evangelizáltam, bűnbánati heteket vezethettem, taníthattam gyerekeket, fiatalokat, teológusokat éveken át. A jövő lelkészeit prédikálni. Örömnép ez nekem, mert megengedte az Isten, hogy lelki gondozzak. Tudjátok ez a lelkipásztor számára az egyik legnagyobb teher. Valakinek az életébe az ő kérésére becsatlakozni, és aztán azt mondani, amivel nem én, hanem az Isten segíteni tud. Ezért minden – ennyit elárulok nektek, az én lelki gondozói beszélgetéseim abból állnak, hogy ülök és imádkozom, ő meg mondja. Én meg imádkozom, mondom Uram, fogalmam sincs, hogy ez most hazudik nekem vagy igazat mond. Kimeri-e mondani azt, amiért ide jött, vagy végül nem meri elmondani, hogy miért jött, de te tudod Uram! Könyörülj rajtam! És ülsz és várod, hogy szót adjon Isten a szádba. Micsoda megbízatás ez. Hálás a szívem, hogy csinálhattam. Hálás a szívem, hogy kórházba járhattam, haldoklók kezét foghattam, hogy együtt imádkozhattunk és készülhattunk az Úr elé. Micsoda felmagasztalás ez. Kiknek ad illet az Úr? Csupa öröm a szívem. Tele volt az egész életem nagyra méltatással, kegyelemmel. Megsegített az Úr.

És utamra nagyszerű társat, feleséget kaptam. Vannak itt papnők, tudják, hogy ez így van, vitathatatlanul nekik a legnehezebb, a lelkipásztor feleségeknek a legnehezebb. És soha senkinek nem mondtam még az én feleségemről, Monikáról, talán ő se tudja, így jó ez, hogy kálvinista feleség volt. Mert Kálvin János beszél a törvény hasznáról és azt mondja, hogy a törvény az fék és ösztöke. És egy jó feleség ott fékez, amikor én egyre több akarok, nagyobb akarok lenni. Takaró Tamást akarom adni, de arra senki nem kíváncsi. Isten főleg nem. És ösztöke, amikor segíteni kell, lendíteni kell. Fék és ösztöke. Ilyen az áldott hívő feleség. Fék és ösztöke egyszerre. Köszönöm Neked!

Csodálatos gyerekeket is kaptam, akik nagyon-nagyon sokat nélkülöztek és mégis megbocsátó

szeretettel szerettek. Mikor 60 éves lettem és rendeztek itt egy gyönyörű szép napot ott fent a gyülekezeti teremben, hát úgy voltam vele Károly, mint te, mint a taknyos gyerek, úgy bögttem. Én azt hittem nem szeretnek, mert azt érdemeltem. Olyan keveset tudtam velük lenni. Annyira szaladtam, mentem és kiderült, hogy nagyon szeretnek. Megbocsátó szeretettel szeretnek.

Testvéreket kaptam, láttatok, hallottatok őket. Presbitereket kaptam, két csodálatos gondnokom volt, nagyon hálás vagyok Kósa Lajos főgondnok úrért, aki Sándor előtt volt. Egy nagyszerű ember volt. Áldom az Istent őérte haló poraiban is. Sándorról nem mondok többet, ő is itt állt és itt áll előttetek. Barátokat kaptam és szolgatársakat.

Örömnép ez nekem, mert felmagasztalt és többre is bízott a nagykegyelmű Isten. Esperes se akartam lenni, bevallom őszintén. Mikor szóba hozták, derékig álltam a tiltakozásban. Aztán elém állt egy hívő testvérem és azt mondta, hogy hát Tamás neked kell lenni. Talán ennyit elmondhatok, hogy amikor megüresedett az esperesi szék ebben az egyházmegyében, egy 10 fiatal lelkészből álló közösséggel, amit én vezettem, elmentünk Cseri Kálmánhoz, hogy felkérjük, legyen az esperesünk. Én voltam a szóvivő, és aztán ötven percig mondtam, Kálmán csak ilyen lehajtott fejjel ült szépen és hallgatott. És amikor kifogytam a szóból, csak felemelte a fejét és ezt mondta, Tamás neked kell az esperesünknek lenni. Azok az igék, amiket én hozzám hoztál, az mind neked szólt. Nem ő volt az egyetlen, rávett az Isten valamire, amit sose akartam, de Ő tudta Ő miért akarja. Ő tudta.

Zsinati tag lehettem az egyház parlamentjében, nagy dolog volt. Ott hoztuk a törvényeket. Templomok épülésében, gyülekezetek születésében bábáskodhattam. A Kárpát-medencének minden Trianon-könnyes testrészében prédikáltam. Mindegyikben, kivétel nélkül. Vihettem gyülekezetünk jó hírét és az evangéliumot

Amerikába, Kanadába, Európa számos országába és Magyarországon hihetetlenül sok helyre, ezért hiányoltak ők engem.

Nem a gyász és nem a szomorúság napja ez nekem, hanem a hálaadásé és az örömé, mert szolgálhattam. Jó az Úr, Tőle kaptam mindent. Örülök, hogy hitet kaptam. Az tudja, hogy milyen nagy dolog a hit, akinek nincs és szeretné, hogy bárcsak tudna hinni. Például az a doktor nő, aki Szulamit születése körül bábáskodott a Dél-pesti kórházban, és akinek a kezébe én Bibliát adtam, amire persze nem emlékeztem, ő mondta el. Egy nyáron felhívott, pontosabban az történt, hogy egy telefont kapott Tamás fiam, apu valami doktor nő, remegő hangú idős nő keres. Felveszem a telefont, így szólal meg: Lelkész Úr itt egy öreg zsidó nő van a telefon másik végén. Itt fekszik mellettem a haldokló férjem. Mondjon meg nekem valamit, hogy kell hinni? Csak azt láttam, hogy maga hisz, hát megmondtam, hogy nem marad életben Szulamit és maga hitte, hogy életben marad és Istenre hivatkozott. Hogy létezik ez? Hogy kell hinni? És akkor kezemben a telefonnal 40 percig le-föl jártam az udvarban. Azt nem tudtam megmondani, hogy hogy kell hinni. Az ajándék, de elmondtam, hogy én hogy kaptam ilyen ajándékot. Nem tudom, hogy haltak meg, ő és a férje, de nem felejtette el, hogy mi az, hogy hit és vágyott utána. Én hitet kaptam ajándékba az Istentől. Hálás vagyok, hogy Jézusban bűnbocsánatot és örök életet kaptam és tudom, hogy azt kapott a feleségem is. És tudom, hogy azt kapott mind a 4 gyermekünk is és a társaik is és tudjátok, hogy ez milyen csodálatos dolog? Milyen biztosított holnap elé indulunk mi, mert kegyelmes volt hozzánk az Isten. Áldott legyen érte az Ő nagy neve!

Nem a könnyes búcsú és a gyásznapi ez, hanem az Istennek hálás örvendezés napja ez, mert azt mondja az Úr, örüljete, örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete.

Befejezem azzal, hogy mi lesz holnap. Nem tudom, de azt tudom, hogy van gazdája és van

tulajdonosa, Ura a Pesterzsébet - Központi gyülekezetnek. Van gazdája és van Ura, ez az élő Isten. Ő viszont tudja, hogy mi lesz holnap.

Ő tudja és rendezi is. Istennek hatalma van kapukat kinyitni és kapukat bezárni. A mi dolgunk gyülekezet, imádkozni, kérni és ígére, válaszra várva figyelni majd utána Istennek engedni. Semmi más. De ez a mi dolgunk.

Végül három ígét szeretnék elmondani befejezésül. Három olyan ígét, amelyik az életemet meghatározta és végigkísért. Mindegyiket kaptam. Nem kerestem, kaptam.

Az első ige a konfirmációs ígém volt, amelyet apám áldó keze alatt állva, 13-14 éves fiúként itt állva hallgattam végig, s amit akkor én nem értettem. Azért mert van benne két múlt idő és van egy folyamatos jelen. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs. 43:1) Aztán sokat eszembe járt ez az ige, honnan ismer engem az, aki ezt mondja? De megbízott, mert én egy félénk ember voltam, és mindig biztatnia kellett, hogy ne félj, ne félj! Olyan jó volt ezzel indulni.

A második ige, azt akkor kaptam, amikor felszenteltek pappá és ott térdeltem egy templomban. Nekünk is van imázsámolyunk, egy imázsámolyon. Ez volt az ígém: „...aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitői, hogy életet nyerjünk.” (Zsid.10:38) Én ezért lettem nem meghátráló. És én úgy álltam fel akkor, hogy megyek Uram, mondd, hogy hova. Küldj bárhova, megyek, harcolok. Nem leszek a meghátrálás embere.

És az utolsó ige az, ami tulajdonképpen nagyon sokszor felemelt. Tudjátok nincs örökké hallelujázó hívő élet, csak bukdácsoló. Csak újra és újra felálló. Csak újra és újra induló hívő élet van. És olyankor az emberben felmerül, hogy tényleg hívő ember vagyok? Uram az tényleg igaz, hogy én megtért hívő gyermeked vagyok? Biztos ez az egész nem egy magamnak bemagarázott valami? Látnod megint, hogy nézek ki? Erőtlen vagyok. Sehol nem vagyok a

hitben, nem imádkozom. Uram, megáll, amit mondtál? És akkor ezt az ígét kaptam, hogy – és egyszer Károly elküldte nekem – „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja néktek” (János 15:16) Nem én választottalak Uram, hanem Te. Uram tudta, hogy kit választasz, egy olyat, mint én, hát akkor könnyörülj rajtam. Te tudta, hogy én Tamás vagyok, kettős vagyok, könnyörülj rajtam. És ahányszor földre estem, ez volt bennem. Uram te választottál engem, nem én akartam a papod lenni. Nem én akartam szolgád lenni. Te választottál engem. Uram könnyörülj rajtam. És olyan jó volt átélni, hogy könnyörült.

Hát röviden, ennyi. Köszönöm a kedves türelmeteket!

A tízéves ifjúsági kórus lemeze „Zengjen az Úrnak hálaszó...”

„Nagy hálával és szeretettel bocsátjuk közre a gyülekezet ifjúsági kórusa által összeállított zenés – ígés - verses lemezt a már néhány évvel ezelőtt megfogant gondolat eredményeként. Gyülekezetünk erős tálentuma a sok, zenében tehetséges fiatal és felnőtt, köztük számos professzionális zenésszel. Kedves köteleességünk és felelősségünk ezzel az ajándékkal a tőlünk telhető legjobban sáfárkodni. A nagy kórus és az Anima Soni zenekar már több szép és igényes lemezt adott ki, szeretnénk most mi is gazdagítani ezt a sort.

A 2008 januárjában alakult kis kórus tavaly ünnepelte 10 éves fennállását, mely idő alatt színes repertoár gyűlt össze. Ebből válogattunk ki 21 darabot változatos formációkban. Egyszólamú énekek, kánon, 3-4 szólamú letétek hallhatók, több helyen hangszerkísérettel, 5-8 fős nőikari és 14-16 fős vegyeskari előadásban. A kamarakórus hangzása és a szólisztikusság

egyaránt megjelenik. Szinte mindegyik mű előtt elhangzik a darab alapját képező igevers, igeszakasz, vers vagy hozzá kapcsolódó gondolat. Lelkipásztoraink és a Kórustagok közreműködésével, helyenként dramatikus elemekkel fűszerezve. A szöveg-zene váltakozása kölcsönöz egyfajta ritmikusságot, folyamatosságot, úgy érezhetjük, mintha egy zenés áhítaton ülnénk, ahol a zene mintegy ráfelel az igei alapokra, együtt képeznek egységet. Érdemes ezért az összeállítást egyben, elejétől a végéig hallgatni.

Szolgálataink elsődleges színtere a templom, a felvételek is itt készültek. Tavaly júniusban kezdtük el két blokkban, majd ősszel folytattuk több héten át hétfő esténként és vasárnap délelőttök keretében. Sok tapasztalatot gyűjtöttünk, kitartásban, összeszedettségben, koncentrációban erősödünk. Egy-egy felvétel blokk után eltöltött a közös erőfeszítés és alkotás jóleső öröme. Végigkísért az érzés, hogy áldottak vagyunk.

Köszönöm a gyülekezet Vezetőségének, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a templomot, és támogatta a lemez kiadását. Köszönöm fiataljaink lelkesedését, kitartását, technikai segítőink (köztük volt kórustagok) áldozatos munkáját, együttműködését. Köszönöm mindnyájuknak, hogy ebből az „áldott állapotból” születhetett valami szívünknek kedves, lélekmelengető, Isten dicsőségére és mindnyájunk örömére.”

Temesvári Mónika
kórusvezető

Az elkövetkező hónapok tervezett gyülekezeti eseményei:

November 8-9. Fífa csendes hétvége Úrkúton.

November 18-22. Takaró Tamás Dunaszentgyörgyön evangélizál.

November 25-29. Adventi esték gyülekezésünkben.

November 29-december 1. Mini ifi csendes hétvégéje Úrkúton.

December 2-6. Takaró Tamás Karcagon evangélizál.

December 10. Szeretetvendégséggel egybekötött Fífa és férfi kör karácsonyi ünnepe.

December 15. Asszonykör karácsonyi alkalma szeretetvendégséggel.

December 20. Az ifi körök szeretetvendégséggel egybekötött karácsonyi ünnepe.

December 22. Kórus karácsonyi koncertje és vacsorával egybekötött ünnepe.

December 25. Karácsony I. napja. Úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

December 26. Karácsony II. napja. Úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

December 31. Óévzáró, hálaadó istentisztelet.

Január 1. Évnyitó, áldást kérő istentisztelet.

Kitekintő

Évfordulók október 1 – december 15-ig

 1899. október 1. 120 éve

Megszületett Bárdos Lajos zeneszerző, karnagy, zenetudós, aki megszervezte az Éneklő Ifjúság mozgalmát.

 1849. október 6. 170 éve

Kivégezték Aradon a magyar honvédsereg 12 tábornokát és egy ezredesét; Pesten pedig gróf Batthyány Lajost, Magyarország első alkotmányos miniszterelnökét.

ó

 1874. október 8. 145 éve

Megszületett gróf Bethlen István, aki 1921 és 1931 között Magyarország miniszterelnöke volt.

 1944. október 15. 75 éve

Horthy Miklós hadparancsot adott ki, Magyarország háborúból való kilépéséről.

 1554. október 20. 465 éve

Zólyom városában megszületett Balassi Bálint, a magyar reneszánsz költészet kiemelkedő alakja.

 1629. november 15. 390 éve

49. születésnapján meghalt Bethlen Gábor erdélyi fejedelem.

 1919. november 16. 100 éve

Horthy Miklós fővezér a nemzeti hadsereg élén bevonult Budapestre.

Az pedig az örök élet, hogy
megismerjenek téged”
(János 17:3.)

Úrkút 2019.VIII.31.
Takaró Tamás, esperes

Úrkúti konferencia-központunk
használatbavételi ünnepségén elhangzott
igehirdetés

Alapige: Filippi 4:6,7

„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, amely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

Ünneplő gyülekezet, kedves testvérek!

A 125. életévét betöltött Pesterzsébet - Központi Református Egyházközség történelmének nagy és fontos eseményére gyülekeztünk össze ide Úrkútra, e mai napon.

Eljöttünk, hogy itt adjunk hálát Istennek azért a jó és tökéletes adományért, amit ez a konferencia-központ jelent számukra. Hálát adunk azért, amit látnak itt a szemeink, hihet a lelkünk és szívünk, de legfőképpen azért amit

Isten tett Úrkútért, és amit egyúttal ígér az eljövendőkre nézve.

Mert ÚRKÚT: ez a hely az imádság, az elcsendesedés, az Isten beszédére figyelés, a lelki gazdagodás helye. Itt születhetnek újjá életek, és születhetnek életre szóló kapcsolatok és barátságok.

A Bakony ölelésében és Isten tenyerén vagyunk itt, szívünk-lelkünk reménységgel van tele az eljövendő felől, és végtelen hálával mindazért, amit mennyei gazdánktól kapott gyülekezetünk. Élünk vele felelősen, nem mint vendég, hanem mint gazda-, munka- és szolgatársa Istennek.

Hordozzuk az itt folyó munkát folyamatosan imádságban, hozzunk érte, ha kell áldozatot is, mert ez a miénk, a fiainké, unokáinké, az Istent kereső új nemzedékeinké!

Úrkúti központunk történetének lelki hátteréről, kezdetéről, születéséről majd külön szólok, míg a főgondnok úr beszámol nekünk a központ 8 éves munkálatairól. Ma hivatalosan használatba vesszük és megköszönjük Annak, aki adta és ránk bízta ÚRKÚTON ezt a konferencia központot.

Hálaadó Istentiszteleten vagyunk! Istennek jöttünk hálát adni. És hogy ezt jól tegyük, röviden szólok a biblikus hálaadásról.

Ehhez olvastam alapigénket, mely így kezdődik:

„Semmi felől ne aggódjatok...”

Az aggodalom, az aggodás a LÉLEK NYUGTALAN ÁLLAPOTA amit:

- a) nagyrészt a külső félelmet keltő körülmények és jelenségek hoznak létre az emberben.
- b) másrészt belső-lelki szorongást okozó érzések és gondolatok.

Egyszerűbben – minden aggodás mögött félelem van, – és eddig a megállapításig eljut a pszichológia is, – de Isten mélyebbre megy – az aggodás mélyén hitetlenség VAN!

Nyolc éve elmúlt már, amikor egy téli délelőtt először megláttam ezt a telket főgondnok úrral, a régi épületekkel melyeken jól látszott, hogy 30 éve nincs igazi gazdájuk, – hevesebben dobbant

a szívem. Aggódó kérdések fogalmazódtak bennem, honnan, kitől lesz ezek átépítéséhez, megújításához pénz? Nekünk nincs. És mennyi kell majd? Mi vár itt ránk? Hogy fogjuk azt bírni, mit kell tenni? Hogy kell pályázni? Ki fog segíteni, tanácsolni?

Féltem. Magamra néztem, túl az első szív katéteren, és szívműtetre várva, fülemben csengett apám szava: Fiam, az lesz megcsinálva, amit megcsinálsz. Csupa ijesztő, ismeretlen eljövendő. Szabad ezt? Biztos kell? Isten is akarja? Hogy FOGOM EZT ÉN MEGCSINÁLNI? ÉN?

Ha megcsináljuk is, hogy fogjuk fenntartani, működtetni?

Volt bennem körülnézve, bejárva az akkori épületek lerobbant helységeit – minden remény ellenére is – bőven félelem!

És: Aggodalom! A külső körülmények látványa és a belső lelki érzések, gondolatok szorongást, aggódást és félelmet is kiváltottak belőlem.

De Isten válasza ez volt: „Semmi felől ne aggódjatok!”

Mert az aggodalom csak elvesz! Elveszi az ember kedvét, reményét, de legfőképpen az erejét.

Az aggódó élet:

- nem Istenre néző élet – ezért rossz irány!
- nem Istenben bízó élet.

„Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel, ő felruház és táplál, rád gondot ő visel! Dicső király, ég és a föld Ura, szívünk tiéd, légy annak is Ura.”

Isten válasza: „semmi felől ne aggódjatok”: semmi felől! Ne félj, csak higgy! ÉNBENNEM! Nekem gondom van rád, rátok.

Aki az ég madaraira és a mező liliomaira gondol, pont rád nem, te kicsinyhitű. **Jól tudom, hogy mire van szükségetek.**

Először fordulj el az aggodalmad OKÁTÓL, és keress engem, Isten országát. **IMÁDKOZZ!** Velem beszélj!

Nekem mondd el, amitől félsz! **Aggódás helyett imádkozz. Mert Tőlem száll alá minden jó és tökéletes adomány!** Fordulj Isten felé.

Az aggódás maga lehetetleníti el sokszor a hálaadást.

„Semmi felől ne aggódjatok...”

„Hanem imádságokban és könyörgésekben hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.” Hálaadással imádkozzatok és hálaadással könyörögjete.

Az imádság és a könyörgés más! Az imádság: Isten imádása, míg a könyörgés: a kéréseink Isten elé terjesztése! Sorrend!

Ne a kérő listákkal tolakodjunk Isten elé, hanem **HÁLAADÁSSAL!!!** Kezdd az imádságaidat **HÁLAADÁSSAL!**

Sorold, mi mindent kaptál Istentől, – mennyi jót tett veled. Hogy öltöztet és vezetett.

Gyülekezetünk 1893-tól van. Az elmúlt 125 évben imaházat, templomot, Kálvin házat, parókiát, nyugdíjas lelkészlakást, beosztott lelkészlakást kaptunk.

Árvaházat és bérlakást építettünk.

Volt, hogy bővülködtünk, majd évtizedekig szűkölködtünk. Most ismét kapunk Istentől, hogy bővülködhessünk. Jelent és jövőt építünk az Ő neve dicsőségére is itt, Úrkúton. Soha nem járt nekünk semmi! Mindent kaptunk Istentől.

Terveztünk ide egy templomot is... Hálára indító múlt van mögöttünk. És nem beszéltem hálára indító lelki ébredésekről, megőrzött gyülekezetről, áldott szolgálókról és munkatársakról!

Mennyi mindenért adhatunk hálát!

Személyes életünkben is. Ha bátran elkezded mondani imádságban hogy köszönöm, – és sorolod a szeretteidet, otthonodat, ismerőseidet, gyülekezetet tagjait – az áldott ígéket: megtelik a szíved, kiszorul a panasz, a vád, a harag, a számonkérés, a keserűség, a cinizmus, a félelem a szádból és a szívedből.

Adjunk hálát Istennek úgy, hogy megvalljuk, kinek is ismertem meg Őt, akihez imádkozom:

csodálatosnak, erősnek, oltalmazónak, menedéknek. Ajándékozónak.

Ha hittel elismered, hogy Isten hatalmas Isten, – ez betölti a lelkedet és kiűzi az aggodást és a félelmet.

Meglátod a hálaadásban, hogy minden gondodnál nagyobb Isten és erősebb.

Bővölködjünk a hálaadásban! Most kiemelten Úrkút csodájáért.

„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.” (Zsolt. 103:2.)

Mert kértünk és kaptunk, itt vagyunk hálás szívvel, megköszönjük Istennek úrkúti konferencia- és pihenő központunkat.

Ami pedig a jövőt illeti, ott van alapigénk végén: És az Isten békessége...

Ahol az aggodás helyett ima születik és hálaadás, ott békesség költözik a szívbe, Isten békessége.

Jövünk: nem aggodni, – nem hitetlenkedni – de imádni, imában hálát adni, kérni és rábízni magunkat és Úrkutat továbbra is Istenre.

Mert ez az Övé, amit íme – feladatokkal – ránk bízott.

Köszönjük neki!

Ámen!

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Kedd: Fífa Biblia óra 19:00 (két hetente)

Férfi Biblia óra 18:30 (két hetente)

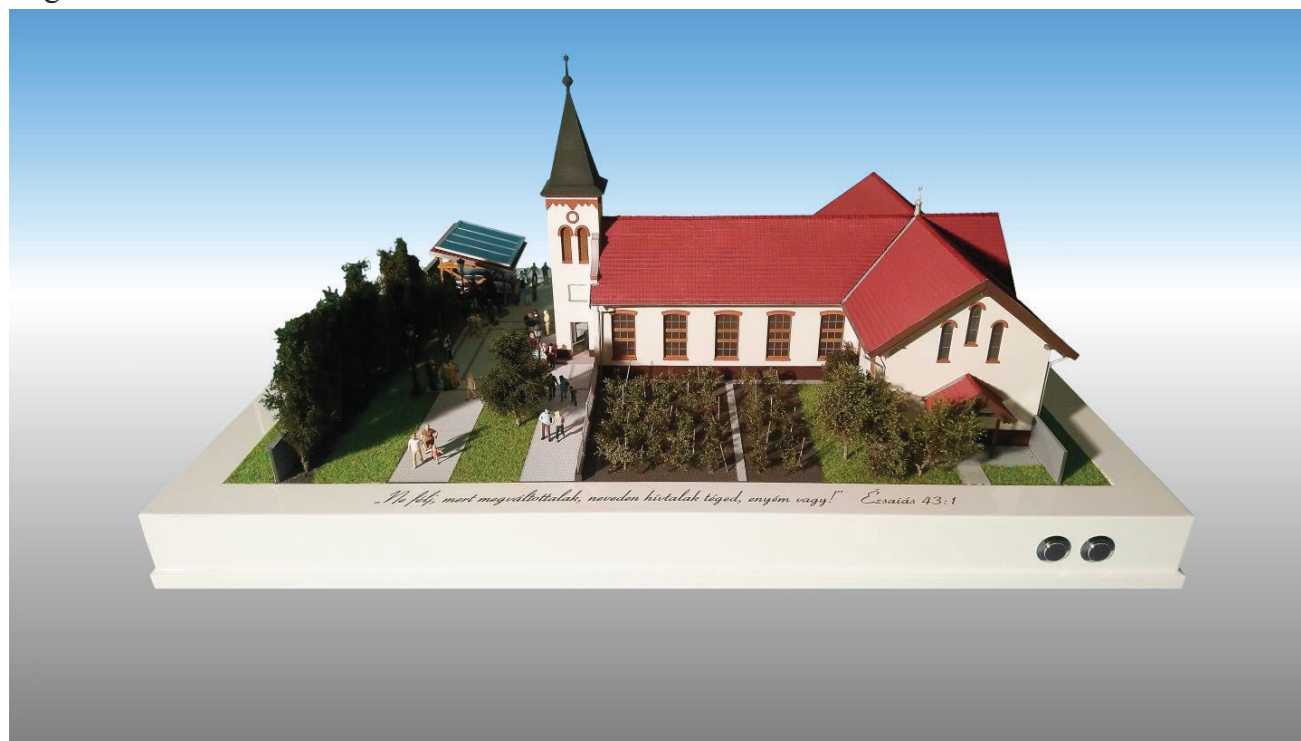
Szerda: kóruspróba 19:00

Csütörtök: Gyülekezeti Biblia óra 10:00

Gyülekezeti hittanórák 17:00 (óvodás, alsós, felsős korosztályban).

Péntek: ifi órák; Agnus 16:00, Juvenis 17:00, Mini 18:00, Nagy ifi 18:30.

Vasárnap 10:00 istentisztelet, gyermek istentisztelet, kóruspróba 11:30, ifjúsági kórus próba 11:30.

Az ifjúság ajándéka lelkipásztorunknak 70. születésnapja alkalmából (templomunk makettje)

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felölös szerkesztő: Pappné G. Judit

Felölös kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor